

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre mod Eder, det skulle I ogsaa gøre mod dem; thi dette er Loven og Profeterne“.

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 18.

15. September 1938

| 87 Aarg.

INDHOLD:

SIDE

En ny Fortolkning af Apostel Stephen L. Richards	279
Den danske Missions Historie.....	282
Mormons Bog af Ældste Matthias F. Cowley ..	285
Joseph Smith af Ældste Thorton Y. Booth.....	286
Hvorfor jeg annammede Mormonismen af Marie Smith.....	288
Nødvendigheden af et forandret Hjerte af A. Wooton	290
Paa Besøg fra Amerika	291
Fra Missionsmarken	291
Kirkelige Nyheder fra hele Verden	292

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12 København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

En ny Fortolkning

af Apostel Stephen L. Richards.

Jeg vilde gerne give en ny Fortolkning af Kristi Evangelium. Jeg bruger Ordet »ny« Fortolkning i Stedet for »sand« af diplomatiske Grunde. »Ny« forudsætter »gammel«, og da de fleste Mennesker foretrækker at være moderne fremfor gammeldags, er det i Almindelighed ikke nogen alvorlig Brøde at regne et Menneske for gammeldags. Derimod forudsætter »sand« det »falske«, og enhver føler sig krænkede over, at man drager Sandheden af hans Ideer i Tvivl. Jeg gør ærligt denne Indrømmelse, fordi jeg ikke nærer noget Ønske om at diskutere denne Sag. Jeg ønsker blot at forklare.

Den første Omtale af denne nye Fortolkning af Læren er Intelligensens dominerende Stilling og Indflydelse. Jeg tror, at det er rigtigt, naar jeg paastaar, at der ikke i hele den kristne Litteratur før vor Kirkes Organisation eksisterede en saadan Opfattelse af Oprindelsen, Funktionen og Placeringen af Intelligensen i Universet, som vore hellige Skrifter giver Udtryk for.

Da Intelligensen er evig med Gud og er selve Guds Herlighed, er det logisk at antage, at den er Menneskets vigtigste og fornemste Klædning. I Sandhed er det Mennesket, for det er den Del af hans Bestanddel, der holder ud, som er evig. Dette vidende, fattende, oplysende Princip om Livet ligger ved selve Roden af alle vore Kræfter og Muligheder. Uden det vilde der ikke være nogen Dyd eller Synd. Det alene giver Mennesket dets Handlefrihed, Kraften til at vælge, at ville og at handle, vel vidende Virkningerne af dets Afgørelser og Handlinger. Det forklarer Tilstedeværelsen af godt og ondt i Verden og retfærdiggør deres Eksistens — et filosofisk Problem, der har forbløffet alle Tidens Lærde.

Denne Opfattelse af Intelligens retfærdiggør den evige Søgen efter Kundskab, og den gør mere end det. Den forklarer Nødvendigheden af Tilegnelsen af Kundskab, for den gør Kundskab til en væsentlig Forudsætning for Fremgang, hvad der i sidste Instans betyder Frelse. Den placerer en frygtelig Straf paa Uvidenheden. Den fremsætter en ny og meget bestemt evangelisk Lærdom, at det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed«. (Pagtens Bog 131 : 6).

Verden i Almindelighed og den moderne Verden i Særdeleshed med dens Videnskab, Lærdom og Teknik har væ-

ret tilbøjelig til at ringeagte Religionen og Kirken for en paastaaet Uvillighed mod og Forhaling af intellektuelt Virke og Tilegnelse af Kundskab. Hvor megen Sandhed der end har været i en saadan Sigtelse i fordums Tid, vil jeg nu fremsætte en Fortolkning af Evangeliet, der er en fuldstændig Gendrivelse af disse nedsættende Paastande og Slutninger, som Verden har lært i Tidernes Løb. Kristi Evangelium sætter en Ære i Stræben efter Kundskab og Udvikling af Intelligensen, som i deres Appel og Løfte langt overgaar alt, hvad den studerende og Filosofen nogensinde har udviklet.

Evangeliet lærer os, at Intelligens i det store og hele er medarvet — at den kom som en Begavelse til Racen, men at denne Begavelses Effektivitet i mange Tilfælde er blevet formindsket ved Racens Fornedrelse og Fordærvelse. Det er dog opmuntrende at vide, at intet Menneske nogensinde har mistet denne vitale og uhyre vigtige Egenskab helt. Hvert Menneske er i Besiddelse af tilstrækkelig Intelligens til at tilegne sig Kundskab og Sandhed, hvis han selv ønsker det.

Eftersom Intelligens er en guddommelig Kraft, vil den kun fungere rigtigt, naar den anerkendes som guddommelig. I den Erkendelse er Troen uomgængelig nødvendig. Tro og Kundskab skaber Vidhedsbyrdet og giver den Overbevisning, som forkortet findes i Erklæringen »at kende dig er det evige Liv«. Derfor spørger jeg, hvor findes den Filosofi eller Aandsretning, der i højere Grad agter og tilskriver Menneskets Intelligens og Sjæl ædlere Egenskaber end denne ophøjede Opfattelse, der er fremsat i den nye Fortolkning af Kristi Evangelium?

Jeg fremsætter som den næste betydningsfulde Fase af denne nye Fortolkning en i sig selv enestaaende og ejendommelig Opfattelse af Guds Slægtsforhold. Gud, den største Intelligens, er Skaberen og den virkelige Fader til sine Børn, de mindre, men i lige Grad guddommelige Intelligenser, som udgør hans Familie og befolker hans Rige. Som en kærlig Fader ønsker han sit Afkom evig Trivsel, Glæde og Lykke. I ny Aabenbaring er hans Hensigt og Formaal klarlagt som aldrig nogensinde før i Skriften. Det er Guds Herlighed at »tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«. (Den kostelige Perle, Moses 1 : 39). Og »Menneskene er til, for at de kunde nyde Glæde«. (Mormons Bog, II Nephi 2 : 25). Det er de ophøjede Erklæringer, som de er aabenbaret i de sidste Dage, der for evigt banlyser al Tvivl og usikker Spekulation med Hensyn til Menneskets Plads og Formaal i Universet.

Hvori bestaar Menneskets Glæde? Der er to Ting: først

evig Fremgang i Intelligens, Kundskab og Magt, som fører til Fuldkommenhed, ja som Kristus er fuldkommen; og dernæst Samkvem med Gud i hans Nærværelse og i hans Søns Nærværelse.

Denne Fremsættelse af Formaålet med vort Liv — sammen med de tilføjede Aabenbaringer — giver os en ny Opfattelse af Himmelen.

Evighedens Riger er blevet defineret. Love, som styrer de forskellige Riger er blevet fremsat og de Krav, der stilles for at komme ind, er blevet formulerede. Der er forskellige Steder og Tilstande paa den anden Side, som der er her. Det højeste og mest ønskværdige er vor Faders celestiale Rige.

Som Følge af Guds Naade findes der andre mindre Riger, hvortil Menneskene henvises i Forhold til det Liv, hvert enkelt Menneske har levet. Men de mindre Riger overstraaes af det celestiale som Solen i sin Klarhed og Glans overgaar Maanen og Stjernerne.

Menneskene opnaar disse forskellige Riger i Forhold til deres Arbejde her i Livet. Vi kender ikke alle de Betingelser, der stilles for at komme ind i de mindre Riger, men hvad der er nødvendigt for at komme ind i den celestiale Herlighed er blevet bestemt aabenbaret. Kristi Evangeliums Principper og Ordinancer er det Riges Love. Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, Ordination til Præstedømmet er alle væsentlige Krav. Hvorfor? Fordi Gud har udformet dem, og fordi de ogsaa stemmer med dette Riges Aand, Formaal og Herlighed.

Af denne tydeligt definerede Opfattelse af Himmelen fremgaar Kirkens Mission, som er: for det første at udbrede Kundskab om det celestiale Rige og for det andet at hjælpe med til at fuldkommengøre Menneskets Liv, saa at det kan komme ind i dette Rige.

Som afsluttende Bemærkning i denne nye Fortolkning af Evangeliet vil jeg fremsætte Læren om det hellige Præstedømme. Kundskab om Gud og hans Rige — og ligeledes Fornuften — forsikrer os om, at vi ikke kan udføre hans Arbejde og fuldføre hans Formaal uden Hjælp af hans Kraft. Præstedømmet er hans Fuldmagt til Menneskene. Det har Nøglerne til hans Rige. Porten vil ikke blive aabnet uden disse Nøgler.

Præstedømmet er nødvendigt for det hinsidige Rige og er en væsentlig Faktor ved Fuldkommengørelsen af Menneskene paa Jorden.

Denne Overdragelse af guddommelig Magt og Myndighed til Mennesket er en Naadegave til den, som er i Besiddelse deraf og en uvurderlig Velsignelse for andre. Jeg

vil kalde det den fuldkomne Tjenesteplan, fordi den sørger for de betydeligste og vigtigste Ting, der kan komme ind i Menneskets Liv. Den fører ham ind i Kristi Fold. Den forener det i en evig Ægteskabspagt. Den opretter det varende Baand, hvori dets Børn fødes. Den fører ham til celestial Herlighed, hans Livs Velsignelse.

Er vi sikker paa, at denne guddommelige Magt eksisterer paa Jorden i Dag? Det er vi. Vi har uomtvistelige Beviser paa dens Oprindelse og Gyldighed. Dens Oprindelse er ikke tabt i Fortidens mørke Ælde. Den kom til os i en forholdsvis nær Fortid — indenfor vore Fædres Hukommelse og Erindring. Engle beseglede det og overleverede Nøglerne. Vidnernes utvetydige Vidnesbyrd er nedskrevet og tilgængeligt. Og denne Magts Ægthed og Uforfalskethed bekræftes, ikke blot ved anerkendte og ansete Vidner, men ved hvad der er ligesaa, om ikke vigtigere, selve Magtens Virkekraft.

Vor Historie er fyldt med Tilfælde og Omstændigheder, der angiver denne kostbare Gaves Livskraft og Styrke. Hundreder af Tusinder af ærlige Mænd og Kvinder har en positiv Overbevisning om Guds Magts Gengivelse til Jorden og Oprettelsen af hans Kirke, der er grundlagt paa denne Magt og Kraft.

Det er da i Korthed den nye Fortolkning og den nye Gengivelse af det rene Jesu Kristi Evangelium. Jeg kalder det nyt, selv om det kom for Hundrede Aar siden og selv om Hundreder af Tusinder har annammet det, fordi den overvejende Del af Jordens Befolkning i Dag aldrig har hørt om det og ikke ved, at det glade Budskab er blevet genaabenbaret i den sidste Tidernes Fyldes Husholdning for Menneskets Ophøjelse og Herlighed.

Den danske Missions Historie.

(Fortsat)

Andreas Ågren og L. J. Ipsen ankom som Missionærer til Bornholm den 6. Juni 1851. Efter at de havde holdt nogle faa Møder, vendte de begge tilbage til København og aflagde en ugunstig Rapport om Udsigterne for Evangeliets Forkyndelse. Deres mislykkede Forsøg skyldtes for en Del Broder Ipsens ukloge Opførsel; Broder Ipsen blev udelukket af Kirken den 20. Juni 1851. Broder Ågren vendte snart efter tilbage til Bornholm, og to Søstre Bentsen, der var født paa Øen og som var blevet døbt i København, rejste ogsaa derover for at bære Vidnesbyrd til deres Venner og Slægtninge. Evangeliet bar snart Frugt, og den 10. Juli

1851 blev fem Personer (de første Frugter af Evangeliets Forkyndelse paa Børnholm) døbt af Broder Ågren. Næste Dag døbte han endnu to. I Slutningen af Maanedén ankom Ældste Hans Peter Jensen som Missionær fra København og gav de syv, som var blevet døbt Haandspaalæggelse og døbte ogsaa flere andre.

I April 1851 rejste to Brødre Johannes og Lauritz Larsen, som havde annammet Evangeliet i København, til deres Fødeby Greis i det sydlige Jylland. Johannes var blevet ordineret til Diakon. Begge Brødre var Skrædere af Profession. Medens de arbejdede som saadanne udviste de stor Iver i at bære Vidnesbyrd om det gengivne Evangeliums Sandhed, hvor der gaves dem Lejlighed dertil. Ældste Peter O. Hansen og Præst William O. Andersen, som var blevet kaldet paa en speciel Mission til Jylland ved August-Konferencen i København, ankom til Fredericia den 10. Juni 1851. I denne By fandtes en lille Menighed af Baptister, som havde lidt nogen Forfølgelse paa Grund af deres Religion. Ved deres Ankomst til Fredericia besøgte de to Brødre ogsaa Præst Knud H. Bruun, som var Tjener paa et Hotel. Den følgende Søndag (15. Juni) holdt Brødrene deres første Møde i den By i en stor Sal, lejet paa et Hotel. Senere besøgte de Greis og andre Steder og holdt nogle faa smaa Møder. Ældste Hansen døbte Kirsten Olesen i Greis den 29. Juni 1851 og Ebbe Jessen i Fredericia den 5. Juli 1851. Disse var de første omvendte til »Mormonismen« i den Del af Landet. Efter at have ordineret Johannes Larsen til Præst vendte Ældste Hansen tilbage til København, hvortil han kom den 7. Juli 1851. Efter hans Rejse fortsatte Præst William O. Andersen sit Arbejde i Fredericia og Omegn og rejste ogsaa over til Fyn og blev saaledes den første »Mormon«, der arbejdede som Missionær der. Broder Andersen mødte en Del Opposition og Forfølgelse. Et Tilfælde af denne Art beskriver han i følgende Ord:

Jeg bekendtgjorde et Møde en Søndag i Fredericia og fik Broder Bruun til at nedskrive Adressen paa Mødestedet paa smaa Stykker Papir, som jeg uddelte hos Folk. Søndag Morgen kom, og jeg kom til Stedet med min Bibel, men jeg blev næsten øjeblikkeligt stillet overfor en Mand, som forbød mig at holde det averterede Møde, idet han sagde, at han ejede Ejendommen, og at den Mand, der havde givet mig Tilladelse til at prædike i Huset kun var Lejer. Jeg fortalte de Mennesker, som var kommet til Stede, hvad der var sket, og da de var uvillige til at gaa, fulgte de med mig til Broder Ebbe Jensens Hjem, som hurtigt blev omringet af Mængden. Da jeg blev opfordret til at tale til dem, vilde jeg gøre det, men en Politibetjent kom hen til mig og sagde, at han var ude af Stand til at beskytte mig mod Folket, som var tilbøelig til at lade mig lide personlig Overlast. Tilskyndet af den foreliggende Situation kastede jeg

nogle faa Traktater ud over Mængden for at aflede deres Opmærksomhed, og medens de prøvede paa at samle Traktaterne op, benyttede jeg mig af Lejligheden til at slippe væk gennem en Dør i Bagenden af Bygningen, og ved en venlig Smeds Hjælp skjulte jeg mig ovenpaa et stort Klædeskab. Her blev jeg, medens de rasende Mennesker søgte efter mig; de truede endog med at rive Bygningen ned, hvis Ejeren ikke røbede mit Skjulested. Omsider drog de bort, og det gjorde jeg ogsaa, efter at den venlige Smed havde givet mig Middagsmad. Efter mine Venners Raad rejste jeg næste Dag fra Fredericia til København, hvor jeg overværede Konferencen i August.

Søndag den 22. Juni 1851 besluttede Ældste Hans Peter Jensen og hans Brødre i Præstedømmet i Aalborg, at de vilde udføre Daabsordinancen paa et Sted ved Limfjorden. En stor Skare Mennesker af begge Køn og i alle Aldre samledes paa det dertil udvalgte Sted for at overvære noget, som for Alvor vilde vække deres Nysgerrighed. Før selve Daabshandlingen talte Ældsterne Christian J. Larsen og Hans Peter Jensen til de tilstedeværende og raadede dem til at gaa bort fra deres Kirke. Ved denne Udtalelse blev de rasende og greb nogle af Brødrene, som de førte hen til en af Byens Præster. De blev fulgt derhen af Skaren, som dernæst drog til det Sted, hvor de Hellige holdt deres Møder og begyndte at øve Hærværk mod Ejendommen; alle Vinduer blev slaaet ind, Dørene revet ned, og de Medlemmer, der var indenfor Rækkevidde, blev overfaldet. For en Stund saa det ud, som om flere af de Hellige vilde miste Livet; men besynderligt nok blev ingen af dem alvorligt tilredt, selv om den rasende Mængde syntes i Stand til at begaa enhver Forbrydelse. Søster Mathilde Petersen, som var Rekonvalescent efter en langvarig Sygdom, og som beboede et Værelse, der stødte op til Mødesalen, blev tvunget til at forlade Huset. Om Aftenen blev Soldaterne i Byen beordret ud for at kvæle Uroen; men lige før de kom til Stede, brød en frygtelig Storm løs, fulgt af Torden og Lyn, hvis Lige næppe var set i Aalborg før, og Urostifterne, der blev vaade til Skindet, skyndte sig hjem.

De seks følgende Aftener fortsatte Urostifterne deres Værk, og da de ikke var tilfredse med at have ødelagt de Helliges Mødesal, gjorde de formelig Jagt paa alle Kirkens Medlemmer, de kunde opspore i Byen og dens nærmeste Omegn og gav disses private Hjem en Behandling, som ikke stod meget tilbage for den Behandling, de havde givet Mødesalen. Medens de slog Vinduer og Døre ind og ødelagde Møbler og andre Ejendele, forulempede de Beboerne paa en næsten hver tænkelig Maade, idet de hverken sparede Køn eller Alder.

(Fortsættes)

Mormons Bog

af Ældste Matthias F. Cowley.

Mormons Bog er Skriften, der blev skrevet af Guds Profeter, som sammen med deres Folk engang levede paa det vestlige Fastland. De var i Besiddelse af det amerikanske Fastland fra ca. 2200 Aar før Kristus til 400 Aar efter. Bogen giver en Beretning om en Koloni, der kom fra Babelstaarnet og om to andre Kolonier, der kom fra Jerusalem. Hvert af disse Folk naaede en høj Civilisation. De byggede mange Byer, Taarne, Templer og Veje.

Gennem indbyrdes Kampe blev Efterkommerne af Kolonisterne fra Babelstaarnet fuldstændigt udryddede. De kaldtes Jarediter efter Jared, deres første Regent. De havde inspirerede Profeter, som lærte dem Kristi Evangelium og forudsagde hans Forsoning og Komme for at regere paa Jorden som Herskeren over alle Nationer. Mormons Bog giver en kort Beretning om deres Opblomstring, Fremgang og Fald paa Grund af deres Ugudelighed og Frafald fra Sandheden.

Kolonisterne fra Jerusalem blev delt i to Nationer. Den ene kendtes under Navnet Nephiterne efter deres Profet Nephi og den anden som Lamaniterne efter deres Leder Laman. Lidt efter lidt udryddedes den nephitiske Nation fuldstændigt som Følge af stadig Krigsførsel. De amerikanske Indianere er Efterkommere af Lamaniterne. Mormons Bog beretter om deres Historie, deres Lærdomme og deres Profetier.

Mormons Bog er den Bog, der henvises til i den 58. Salme og Esajas' 29. Kapitel, for de Plader, hvorfra den blev oversat blev taget fra Jordens Støv. Det er Beretningen om Efraims Stav som Bibelen er Beretningen om Juda Stav som omtalt i det 37. Kapitel af Ezekiel. Nephiterne og Lamaniterne var bogstavelige Efterkommere af Jakob gennem hans Søn Josef, og det er de andre Faar af Folden, som Jesus talte om. (Johannes 10 : 16).

Opdagelserne i Nord-, Syd- og Centralamerika af Arkæologerne beviser Udtalelserne i Mormons Bog. Tre Vidner bærer højtideligt Vidnesbyrd, at de saa Pladerne og rørte ved dem, saa Englen, som overgav Joseph Smith Pladerne og hørte Guds Stemme bevidne for dem, at Bogen var sand og var blevet oversat ved Guds Gave og Kraft.

Dette Løfte er givet hele Menneskeheden: »Dersom I bede af et oprigtigt Hjerte og med fast Forsæt samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for

eder formedelst den Helligaands Kraft.« (Moroni 10: 4).

Tusinder af ærlige Mennesker har prøvet dette Løfte og bevidner højtideligt, at Mormons Bog er sand og er af guddommeligt Oprindelse.

- Joseph Smith -

Et virkelig stort Menneske.

af Ældste Thornton Y. Booth.

For næsten 115 Aar siden var der en ubekendt, uddannet Bondedreng, der havde vundet en Smule af Offentlighedens Interessegennem sin Paastand om, at han havde haft et guddommeligt Syn. Han var endog dristig nok til at profetere, at hans Navn skulde blive kendt paa godt og ondt i hele Verden. Som Opfyldelse af denne Profeti er han nu baade berygtet og berømt i enhver kristen Nation i Verden og paa mange af Øerne i Havet.

De, der stempler ham som berygtet, gør det alle uden Undtagelse, fordi de har hørt bagtalande Bemærkninger angaaende hans personlige Karakter. Det er sædvanligvis ikke deres egen Skyld, at de tror saaledes, det er den eneste Stilling, Verden har givet dem; de har ikke haft Anledning til at høre noget andet.

De, som tror paa og lægger stor Vægt paa at prædike om hans Storhed, gør dette, fordi han har efterladt dem en uvurderlig Arv i sine Skrivelser, Lærdomme, Lederskab og Eksempel. De udpeger for Bagtalerne: »Eet godt Træ kan ikke frembringe daarlig Frugt, ej heller kan et daarligt Træ frembringe god Frugt derfor paa deres Frugter skulle I kende dem.« (Matthæus 7: 18—20).

Det er interessant at lægge Mærke til, at langt over Majoriteten af de Angreb, der gøres paa Joseph Smith, omhandler hans formodede daarlige Karakter. Det er en Sjældenhed, at der findes en Udgave, der behandler hans Principper, som han skrev dem, skønt hans Lærdomme mange Gange er blevet forandret, saa de passede til den Karakter, der var blevet ham tildelt. Det er ogsaa interessant at lægge Mærke til de store Mænds Meninger fra hans Tidsalder, Mænd, som var interesserede i ham, og som omhyggeligt studerede ham og hans Arbejde.

Josiah Quincy, Borgmester i Boston, Massachusetts, skrev om Profeten: »Med det jævreste af alle Navne, havde han gjort sig selv i en Alder af 39 til en Kraft her paa

Jorden. Af den store Familie Smith havde ingen vundet saa mange menneskelige Hjerter og formet saa mange Menneskers Liv, som denne Joseph.« »New York Times« skrev den 14. September 1843: »Han er en af de store Mænd fra denne Tidsalder, og i Fremtidens Historie vil han staa, som en af dem, der paa en eller anden Maade har sat sit Præg stærkt paa Samfundet.«

Retfærdiggør hans Opnaelser, at han bliver kaldt stor? Betragt, hvad han bragte til Verden.

Maaske er hans største Arbejde Mormons Bog, der dog kun bærer hans Navn som Oversætter, ikke som Forfatter deraf. I Korthed, det er en Historie om ældgamle Folkeslag, der levede paa det amerikanske Fastland fra Babels-taarnets Tid til 400 Aar efter Kristus. Dets Skribenter fremsætter en dyb og levende Livsfilosofi, som ikke kan ignoreres, naar den først er forstaaet. I Modsætning til den almindelige Tro er Bogen ikke en Erstatning for Bibelen, men den bærer et Vidnesbyrd om de Sandheder, der findes i Bibelen, og den bruges som Støtte og Bekræftelse af Bibelen.

Havde det været muligt for Joseph Smith at frembringe Mormons Bog som sit eget Arbejde uden guddommelig Hjælp, vilde han være blevet hyldet som et litterært Geni, men fordi han gav Herren Æren for sine Evner, blev han forfulgt og spottet.

Pagtes Bog er en Samling af de Aabenbaringer, som Profeten modtog. Igen, kunde han have givet Verden dem som sine egne Ideer, vilde han være blevet antaget som en dybt-tænkende Filosof, selv om hans Synspunkter paa daværende Tidspunkt var revolutionære. Men fordi han gav Skaberen Æren, kaldte de, der ikke kunde tro, at Gud taler til sine Børn, ham for en fantasirig Mand. Blandt andre Ting indeholder Bogen en Lærdom, hvis Strengthed har ledt Mormonfolket ind i en Sundhedstilstand, hvis Lige ikke findes, og som giver dem en ca. 10 Aars længere Levetid, og som næsten befrier dem for de almindelige menneskelige Sygdomme. Lærdomme, som Kendskab til Frelse og til Guds Love, bliver fuldstændigt forklaret i Bogen. Den indeholder ogsaa mange Profetier, af hvilke nogle er opfyldt og andre vil blive opfyldt.

Hans Lærdomme, som sammen med de ovennævnte Bøger har bestaaet Tidens Prøve, indbefatter den Tanke, at Gud er en Kærlighedens Gud, og ikke en Gud, der hader og tager Hævn over dem, der ikke kender ham, saaledes som mange Prædikanter lærte paa daværende Tidspunkt. Han lærte ogsaa, at paa Menneskene selv hviler Ansvaret for deres egen Frelse. Gennem Kristi Forsoning var Vejen

blevet aabnet. Han har taget Verdens Synd bort og givet os Love at efterleve og lært os, hvad der er nødvendigt for at opnaa Frelse. Mennesket bestemmer selv, om han vil vandre paa den Sti, der er lagt foran ham.

Han gav selv et Eksempel uden Lige til sine Efterfølgere. Drevet fra Stat til Stat, forfulgt, spottet og bagtalt vidnede han stadig om Sandheden af sine Lærdomme. Han var hele Tiden rede til at opmuntre, dirigere og inspirere.

Han blev arresteret adskillige Gange og anklaget hver eneste Gang undtagen den sidste, da han efter at have afslaaet at flygte sagde: »Jeg gaar, som et Lam til Slagterhønen,« og han blev myrdet i Fængslet af en rasende Døbel.

Og hvorfor? Fordi han sagde: »Jeg har set et Syn, jeg ved det, og jeg ved, at Gud ved det, og jeg kunde ikke nægte det.« Han beseglede dette Vidnesbyrd med sit Blod.

Kan det da undre Dem, at hans Tusinder af Tilhængere i 30 Nationer i Dag med Stolthed peger tilbage til ham som et virkeligt stort Menneske?

Hvorfor jeg annammede Mormonismen

af Marie Smith.

Jeg har været til Møde i mange forskellige Kirker, siden jeg var 16 Aar, men jeg kunde aldrig slaa mig til Ro et bestemt Sted. Der var flere smukke Træk i mange af deres Lærdomme, men jeg følte altid, at der manglede noget.

For lidt over et Aar siden blev min Datter præsenteret for en ung Mand, som blev hendes Ven. Jeg ønskede uvilkaarligt at vide mere om ham, og da jeg fandt ud af, at han tilhørte Mormonkirken, blev jeg overrasket, da jeg aldrig havde hørt om den Religion før. Jeg opdagede ogsaa, at han ikke røg eller drak Kaffe, og dette førte mig til at spørge ham om den Religion, han satte saa stor Pris paa.

Han bad denne Datter og min anden Datter om at overvære et Møde med ham, hvad de gjorde. De syntes saa godt om det, at de blev ved med at komme og bad til sidst mig om ogsaa at gaa med. De plejede altid at sige: »Mor, der er noget særligt ved disse Møder, de er saa hjemlige.« Jeg bestemte mig til at gaa med og blev glad for den varme Velkomst, jeg fik. Som Mødet skred frem følte jeg ogsaa, at der var »noget særligt«. En herlig Aand gjorde sig gældende, og føler endnu den Aand, naar jeg overværer en Gudstjeneste.

Et af Kirkens Medlemmer inviterede mig hjem, naar som helst jeg havde Lyst til at komme. Da Grensforstanderen spurgte mig, om jeg vilde bryde mig om at høre lidt mere om de Sidste Dages Helliges Lærdomme, stillede hun venligst sit Hjem til Raadighed til Afholdelse af nogle Husmøder. Forstanderen bragte Missionæerne med sig, og de forklarede Evangeliet paa saadan en klar og ligefrem Maade, at jeg aldrig fandt noget for vanskeligt at forstaa.

Den Del af Læren, som gjorde stærkest Indtryk paa mig, var Beskrivelsen af Livet paa den anden Side. Jeg havde aldrig nogensinde hørt det forklaret saa tilfredsstillende før. Jeg havde heller aldrig hørt om Daab og Frelse for de døde.

Jeg bad imidlertid oprigtigt, før jeg gjorde Alvor af at blive døbt. Jeg ønskede at være sikker paa, at jeg gjorde det rette. Jeg modtog denne Forsikring, og jeg føler stadig, at jeg gjorde det rette, da jeg blev Medlem af Kirken. Jeg ved, at det er Jesu Kristi sande Kirke.

Jeg har mange Grunde til at føle saadan. Jeg kan ikke sige, at Livet er gaaet sporeløst hen over mig, siden jeg sluttede mig til Kirken, ja, jeg har haft mange Vanskeligheder at overvinde, men jeg har lært at smile, og med min himmelske Faders Hjælp kommer jeg gennem alt. Jeg er Hundrede Procent lykkeligere, siden jeg sluttede mig til Kirken. Jeg har faaet den Vane at bede over smaa Ting, Ting, som jeg altid før havde anset for ubetydelige. Ja, jeg søger ved Bøn Hjælp fra min Fader i Himmelen Morgen og Aften. Jeg tror, at det er derfor jeg har det saa godt.

Gennem Visdomsordet er mine Døtre og jeg blevet raskere, og jeg paaskønner det, som giver os et sundt Legeme og en sund Sjel, som er saa nødvendigt for at fordøje Evangeliets Ord.

Men det jeg næsten paaskønner mest er Den kvindelige Hjelpeforening, som er en saa vidunderlig Del af Kirken. Der er altid en god Aand i Møderne, og stærke Venskabsbaand kan altid føles der, fordi der hersker Kærlighed og god Forstaaelse mellem Medlemmerne. Jeg føler, at der ikke findes en anden Organisation, som er mere værdifuld end denne. Denne Organisation giver Kvinderne en glimrende Anledning til aktivt at beskæftige sig med Religion.

Det er min Sorg, at jeg ikke hørte om Kirken for Aar tilbage. Jeg føler, at jeg er gaaet Glip af saa meget, som vilde have været af Værdi for os. Jeg plejede at tænke, at det var et Tilfælde, som førte den unge Mormon til vort Hjem, men nu ved jeg, at det var Herrens Vilje, og jeg takker ham af mit ganske Hjerte derfor.

Nødvendigheden af et forandret Hjerte

af A. Wooton.

Det synes forfærdelig vanskeligt for mange at modtage Evangeliet i disse Dage, samt for dem, som vil modtage det at overvinde de gamle Traditioner, deres Forfædre blev oplært i. For bedst at kunne forstaa Evangeliet i dets Renhed er det nødvendigt at kaste alle tidligere Idéer om Religion overbord og begynde forfra igen som smaa Børn. Vi har Frelserens egne Ord, som siger: »Uden I modtager Himmerigs Rige som et lille Barn, kan I ikke komme derind.«

Tilstanden i Dag er meget lig den, som eksisterede i Kristi Dage. Dengang var Folket saa gennemsyret af falske Idéer, at det tog overmenneskelig Kraft at fravryste dem disse Idéer, som de havde tilbedt i Hundreder af Aar. Intet Under, at Frelseren sagde: »Uden at et Menneske bliver født paany kan han ikke se Guds Rige.«

Paulus fandt det nødvendigt til alle Tider at minde de Hellige om den store Forandring af Hjerte og Retning i Livet, som blev ventet af dem. Han sagde: »Vi skulde vandre i et nyt Levned.« Ved en anden Lejlighed sagde han: »Lyv ikke for hverandre. Se til, at I har aflagt det gamle Menneske og iført eder et nyt, som er fornyet i Kundskab efter hans Billede, som skabte det.«

Til Efeserne skriver han: »I skulde aflægge det gamle Menneske — som fordærves ved bedragelige Lyster og blive fornyet i eders Sinds Aand, og iføre eder det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhed, Retfærdighed og Hellighed.«

At aflægge det gamle Menneske med alle dets forskruede og fejlagtige Idéer er nødvendigt, saa at de igen kan blive som smaa Børn og være antagelige for Guds Rige. Der findes ikke nogen anden Vej, hvorved Menneskets Sind kan renses, saa at de kan blive lært som smaa Børn igen de rene frelsende Principper, som Jesus lærte i fordums Tid og som nu igen er aabenbaret for os i denne sidste Tid. Om I alle vil berede eder paa denne Maade, vil den Helligaand være eders stadige Ledsager og føre ind i al Sandhed, saa at eders Sind ikke skal være øde og et ufrugtbart Sted for Kundskaben om Jesus Kristus og de Ting, som henhører til eders evige Velfærd.

Paa Besøg fra Amerika.

Søster Kristine Tronier og hendes Datter Gerda Tronier Jensen, begge Salt Lake City, Utah, har været hjemme i Danmark siden 25. Maj for at besøge Slægt og Venner.

Familien Tronier boede tidligere i København, men emigrerede i 1925 til Amerika, hvor de bosatte sig i Salt Lake City. Fra den Tid vil de være bekendte af Søskende i København, hvor de tog aktivt Del i Kirkens Arbejde. — En af Sønnerne, Ellis Tronier udførte en Mission i Danmark, hovedsageligt i Esbjerg, hvor han udførte et stort Arbejde for Herrens Sag.

Vi takker for Besøget og beder Herren velsigne dem over Land og Hav, saa de i god Behold maa naa deres kære hjemme i Bjergenes Dale. — Vi beder dem ligeledes bringe en Hilsen til Søskende og Venner der.

Fra Misionsmarken.

AARHUS: Søndag den 3. Juli 1938 døbttes Svend Aage Jensen og Hustru Elizabeth S. Jensen af Ældste Edwin Jensen. Vi byder dem velkommen i Kirken.

AARHUS: Fredag den 15. Juli havde Den kvindelige Hjælpeforening arrangeret en Afskedsfest for flv. Grenforstander Gordon P. Andersen. Der blev afholdt et udmærket Program, bestaaende af Sang, Tale, Musik og anden Underholdning. — Det var en Afskedsfest, der viste, hvor afholdt Broder Andersen var her i Aarhus. Han efterlader sig mange Venner.

KØBENHAVN: Københavns Gren havde Tirsdag Aften den 30. August 1938 Besøg af Ældste Sylvester Q. Cannon, som siden 1925 har været Kirkens præsiderende Biskop. Ved sidst afholdte Konference blev han ordineret til Apostel. — Broder Cannon og hans Hustru talte begge inspirerende til Forsamlingen, som med spændt Opmærksomhed lyttede til Talernes Vidnesbyrd.

AARHUS. Sangkorets Præsident, Broder Peter Olsen, har tilrettelagt en Række Koncerter forskellige Steder, og et Par af dem er allerede blevet afholdt.

Tirsdag den 9. August sang Koret i Klostergaarden og gav ialt 9 Numre, som alle fik en særdeles smuk Udførelse. Klosters Inspektør udtrykte Ønsket om ved anden Lejlighed at høre Koret synge og takkede paa Beboernes Vegne.

Tirsdag den 16. August sang Koret i Stefanshjemmet. Ogsaa her høstede Koret Glæde ved sin Assistance. — Dette Korarbejde er en Propaganda, der er al Paaskønnelse værd.

Ny Missionssekretær.

Ældste Philo Henriksen er blevet hæderligt afløst fra sin Stilling som Missionssekretær. I hans Sted er Ældste Joe D. Mortensen blevet indsat.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

DEN FØRSTE Gren af Kirken, der nogensinde er blevet oprettet i Alaska, blev fornylig organiseret af Præsident Preston Nibley af Nordveststaternes Mission. Paa den samme Tur, som førte ham til Kirkens Medlemmer over hele Alaska, organiserede Præsident Nibley den første kvindelige Hjælpeforening i Alaska og overværede Fru Alethia Tolmans Daab, som vistnok er den første Daabshandling, der er udført af Kirken i Alaska.

ÆLDSTE KENNETH R. STEVENS er fornylig blevet beskikket til Præsident over Missionen paa Tahiti som Præsident Thomas Woodburys Efterfølger, der blev afløst paa Grund af Sygdom. Præsident Stevens er Professor i Bacteriologi ved Utah State

Agricultural College. Han har tidligere udført en treaarig Mission paa Tahiti.

AARET 1937 var et Rekordaar for Kirkens Byggeprogram. Der blev opført 241 nye Bygninger og 407 blev ombygget eller oppudset. Det hele kostede 12 Millioner Kroner, hvoraf 60 % blev betalt af Kirkens Byggefond.

NYT MONUMENT: Nordmanden Thorleif Knapphus, Salt Lake City, har af Kirkens første Præsidentskab faaet overdraget Arbejdet med at udføre »Haandvogns-Kompagniet«, et Skulpturarbejde, som skal placeres paa Tempelpladsen. Sokkelen skal være 6×10 Fod og 1½ Fod høj, hvorpaa selve Monumentet vil rejse sig.